

Paní Anežka Rašková se narodila 13. 10. 1937 ve Zdíkově. Rodina se musela celkem 3x stěhovat. Natrvalo opustila Zdíkov v roce 1962, kdy se přestěhovala s manželem Bohuslavem Raškou a dvěma dětmi, Bohuslavem a Anežkou, do Strakonice. Je velmi pracovitá, na prvním místě pro ni byla vždy rodina a péče o její členy, jejím největším koníčkem jsou ruční práce, zvláště vyšívání, a péče o zahrádku, jako mladá se ráda bavila na tanečních zábavách, chodila do kostela, zpívala a hrála volejbal.

Několikrát se bála o svůj život během konce druhé světové války, se strachem jako malá utíkala před důstojníky SS, dodnes vzpomíná na jejich zlé oči a lebku, kterou měli na čepici. Zažila také nálety a shazování bomb nad Zdíkovem, osobně se setkala s Američany, kteří jí naopak byli sympatičtí, vzpomíná na jejich bílé zuby, které svítily z letadla. Jeden z nich si jí dokonce jako malou pochoval, dostala od něj čokoládu a jídlo v konzervě. Během konce druhé světové války se také velmi bála o svého tatínka, který společně s ostatními muži z vesnice bránil s puškou v ruce Zdíkov a čekal na osvobození. Nešťastnou náhodou při tom zahynuli dva bratři Kurilové, které osobně znala, převlékli se totiž do německých uniforem a Američany byli zastřeleni.

Její rodiče Josef a Anežka Mikešovi pocházeli ze Zdíkova, tatínek byl živnostník, živil se jako pokrývač a maminka jako mladá pracovala v Praze u jedné bohaté rodiny jako služka, poté šla ve Zdíkově prát pro německou firmu. Tatínkovo podnikání přineslo rodině spoustu komplikací, když začal v roce 1939 fungovat lístkový systém a jídlo bylo tedy na příděl, dostala rodina lístky jen na dcery, rodiče pak byli nuceni kupovat dražší potraviny nebo se snažit shánět levnější, chodili proto tajně v noci pro mouku do mlýna. Problém nastal i tehdy, když chtěly se sestrou Jarkou studovat, paní Rašková chtěla být zdravotní sestřičkou, ale komunistický režim jí to neumožnil, musela se vyučit soustružnicí ve Zbrojovce ve Strakonících, kde také po vyučení pracovala. Její sestra Jarka opustila gymnázium z obavy, že nebude moci vykonat maturitní zkoušku a raději si našla zaměstnání ve Volarech.

I přes všechny těžkosti, které zažila má ráda svůj život, je spokojená a optimistická, radost jí dělají 5 vnoučat a 5 pravnoučat. Celý život byla velmi pracovitá a skromná, a proto by chtěla také dnešní generaci říci: "...aby si vážili doby, která je, aby pracovali, nebyli pohodlní, že to dělají pro sebe. Kdo pracoval, tak vždycky nějaké peníze vydělal, kdo nepracuje, tak nemůže chtít peníze."